

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojner a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **RADIO BONTON a.s.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, IČ 601 92 682, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Rádio Dobrý den, spol. s r.o.**, zast. JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20.8.2013, sp.zn. /Ident.: 2011/472/zab/KAL, čj.: zab/3740/2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 20.8.2013, sp.zn. /Ident.: 2011/472/zab/KAL, čj.: zab/3740/2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ladislava Břeského, advokáta.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 29.10.2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „žalovaná“ nebo „Rada“) udělila provozovateli Rádio Dobrý den, spol. s r.o., IČ: 602 79 001 (dále jen „Rádio Dobrý den“) souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Rádio „dobrý den“ (licence sp.zn. 2006/1019/zab/KAL) spočívající **ve zvýšení výkonu vysílače** na stanovišti Turnov 98,8 MHz **z 100 W na 200 W**, souřadnice WGS 84: 115 08 51/50 35 24.

Žalobce rozhodnutí žalované napadá z následujících skutkových a právních důvodů:

V žalobě tvrdí žalobce, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a to konkrétně na svém právu, aby po dobu trvání licence udělené žalovanou provozovateli Rádio Dobrý den, spol. s r.o., pod sp. zn. 2006/1019/zab/KAL, dne 26.3.2008 pro program Rádio "dobrý den" na kmitočtu 93,3 MHz/ 0,2 kW Liberec - ZOO (dále též jen jako "Licence") v žádném řízení následujícím po jejím udělení nebyly uvedenému provozovateli Rádio Dobrý den, parametry udělené licence změněny tak, že by již nadále nemusel plnit slib ohledně charakteru programu, na základě něhož v licenčním řízení o Licenci uspěl.

Žalobce rovněž namítá, že byl zkrácen na svém právu účastnit se zákonem stanoveným způsobem veřejné soutěže o získání možnosti (licence) k užívání vzácného statku (kmitočtového spektra).

Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s ustanoveními zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“) a ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť společnosti Rádio Dobrý byla žalovanou udělena licence k vysílání s územním rozsahem limitovaným přiděleným souborem technických parametrů a to vysílačem/kmitočtem 93,3 MHz/0,2 W Liberec - ZOO. Následně však byl v rámci řízení o změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání, tj. mimo licenční řízení, přidělen této společnosti „dokrývací“ kmitočet, který je v základu předmětem tohoto řízení, tj. kmitočet Turnov 98,8 MHz/100W, tedy vysílací prostředek o výkonu 100 W představující pokrytí počtu cca 17 000 obyvatel České republiky. Napadeným rozhodnutím tak byl žalovanou udělen souhlas ke zvýšení výkonu předmětného technického prostředku o 100% na 200 W, což podle žalobce znamená další prohloubení již nezákonného stavu, kdy samotný dokrývací kmitočet byl udělen mimo licenční řízení, přestože z hlediska svého pokrytí byl od samého počátku dostatečně bonitní na to, aby jeho případné udělení bylo provedeno formou licenčního řízení.

Podle názoru žalobce napadeným rozhodnutím tedy, v jeho konečném důsledku (byť postupnými kroky), došlo k podstatnému a zásadnímu rozšíření územního rozsahu vysílání provozovatele Rádio Dobrý den, což podstatně mění dosavadní charakter udělené Licence, to vše zcela mimo licenční řízení, tj. s vyloučením možnosti pro ostatní zájemce účastnit se soutěže o využití kmitočtového spektra, jako vzácného statku spravovaného žalovanou K důkazu o tomto svém tvrzení žalobce navrhl provedení důkazu výpočtem takového pokrytí prostřednictvím výpočtu Českého telekomunikačního úřadu, a to jak ve vztahu k pokrytí původního vysílače na kmitočtu 93,3 MHz / 0,2 kW Liberec - ZOO, tak u předmětného vysílače na kmitočtu Turnov 98,8 MHz, a to jak samostatně pro výkon 100 W, tak i pro výkon 200 W. Uvedeným postupem odňala žalovaná žalobci (stejně jako ostatním potenciálním zájemcům) právo na to, aby se zúčastnili za rovných podmínek soutěže o získání oprávnění k využívání příslušné části kmitočtového spektra, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Ohledně aktivní legitimace poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7As 50/2009 - 76 a v něm zaujatý názor NSS, pokud jde o otázku aktivní legitimace žalobce k podání této žaloby.

Napadené rozhodnutí dále v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 věta třetí vysílacího zákona č. 231/2001 Sb., podle kterého žalovaná neudělí požadovaný souhlas pouze tehdy, pokud by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Společnost Rádio Dobrý den uspěla v řízení o udělení Licence právě proto, že svojí nabídkou nejlépe naplnila požadovaná licenční kritéria. Je třeba ovšem zdůraznit, že společnost Rádio Dobrý den nejlépe naplnila kritéria ve vztahu k předmětu Licence, kterým byl, z hlediska územního pokrytí, vysílač 93,3 MHz / 0,2 kW Liberec - ZOO. Rozhodnutím o změně licenčních podmínek spočívající v udělení souhlasu ke změně územního rozsahu vysílání udělením souhlasu se 100% navýšením výkonu již dříve de facto nezákonně přiděleného

kmitočtu Tumov 98,8 MHz v konečném důsledku došlo k takové změně rozsahu a obsahu předmětné Licence, která by podle názoru žalobce musela nutně vést k neudělení Licence společnosti na základě veřejného slyšení. V této souvislosti žalobce opět odkazuje na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 50/2009 - 76, v němž se soud zabýval problematikou licenčního řízení a řízení o změně licenčních podmínek a dovodil, že ustanovením § 21 odst. 3, věta třetí vysílacího zákona je podstatně omezen okruh přípustných změn skutečností uvedených v žádosti o licenci pouze na takové změny, které svým obsahem fakticky nevedou k popření výsledků řízení o udělení licence, tj. k popření výsledků soutěže uchazečů o licenci. Dále pak žalobce odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 61/2009 - 137, v němž se soud zabýval problematikou shodnou s předmětem tohoto řízení, totiž zda je v rámci řízení o změně licenčních podmínek možno udělit souhlas s takovou změnou územního rozsahu vysílání a technických parametrů, která by de facto představovala novou licenci a dospěl k obecnému závěru, že na základě žádosti o změnu licenčních podmínek nelze obejít požadavky licenčního řízení, k čemuž by došlo i v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet ke zlepšení již existujícího pokrytí na základě kmitočtu licencovaného. V konkrétní věci je pak podle závěru soudu na posouzení žalované, zda je určitý kmitočet dostatečně "bonitní" na to, aby se jeho přidělení stalo předmětem licenčního řízení, nebo zda může být přidělen pouze jako kmitočet dokrývací ke zlepšení existujícího pokrytí jiným držitelem licence v rámci její změny. Takové rozhodnutí žalované pak musí být podloženo racionální úvahou opřenou o dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež by přidělením kmitočtu žadatel získal. Toto pravidlo se dle názoru žalobce vztahuje nejen na přidělení kmitočtu, ale shodně i na "zlepšení" jeho kvality, jako je tomu v posuzovaném případě.

Podle názoru žalobce se Napadené rozhodnutí týká věcně obdobné situace popsané v předchozím odstavci. Udělením požadovaného souhlasu ke zvýšení výkonu předmětného vysílače tedy došlo ve smyslu shora uvedeného k popření výsledků původního řízení o udělení Licence, žalovaná prostřednictvím změnového řízení podle § 21 vysílacího zákona obešla požadavky licenčního řízení, tedy došlo k porušení vysílacího zákona přidělením kmitočtů bez řádného licenčního řízení a Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Tím došlo i k nezákonnému zvýhodnění žadatele Rádio Dobrý den oproti ostatním možným žadatelům o udělení licence, tedy i žalobce, do jehož práv tím Napadené nezákonné rozhodnutí přímo zasáhlo a zkrátilo je, neboť jím byl vyloučen ze soutěže o možné přidělení kmitočtu podle zákonných pravidel, tj. v licenčním řízení. Vydáním Napadeného rozhodnutí došlo k podstatné změně parametrů udělené Licence tak, že provozovatel vysílání Rádio Dobrý den již nadále nemusí plnit slib ohledně charakteru programu, na základě něhož v řízení o udělení Licence uspěl.

V písemném vyjádření ze dne 2.12.2013 Rada navrhla zamítnutí žaloby. K meritu věci žalovaná uvedla, že Napadené Rozhodnutí se však týká pouze zvýšení výkonu technického prostředku, jehož prostřednictvím je šířen program provozovatele Rádio Dobrý den a nemá žádný vztah ke "slibu" provozovatele Rádio Dobrý den ohledně charakteru programu, na základě něhož v licenčním řízení uspěl. Společnosti Rádio Dobrý den nebyl napadeným rozhodnutím udělen žádný souhlas ke změně hudebního formátu či jiných parametrů, které tvoří "charakter programu".

Žalovaná uvedla, že žalobce ve své argumentaci zcela opomíjí, že v daném případě se jednalo pouze o změnu technických parametrů již využívaného kmitočtu, nikoliv o přidělení kmitočtu nového. Žalobce tak nemohl být zkrácen na svém právu soutěžit o získání možnosti využívat předmětný kmitočet, neboť v projednávané věci žádný nový kmitočet přidělován nebyl. Rozsudky, na které žalobce odkazuje, dle názoru žalované, byly vydány ve skutkově

odlišných případech, neboť tyto rozsudky zrušovaly ta rozhodnutí Rady, kterými byly přidělovány nové technické prostředky mimo licenční řízení. V tomto případě se však jedná o rozhodnutí, kterým Rada pouze udělila souhlas ke zvýšení výkonu již přiděleného technického prostředku.

Rada v rámci své rozhodovací praxe vzala Žalobcem citovanou judikaturu na vědomí, zde se však jedná o jiný typ správního řízení a není možné, aby v případě neudělení souhlasu ke zvýšení výkonu technického prostředku na takový kmitočet vyhlásila Rada licenční řízení, neboť se nejedná o volný kmitočet, nýbrž kmitočet, který byl již pravomocně přidělen, napadeným rozhodnutím nedošlo také k podstatnému a zásadnímu rozšíření územního rozsahu vysílání provozovatele Rádio Dobrý den, a to vše s vyloučením možnosti pro ostatní zájemce účastnit se soutěže o využití kmitočtového spektra (licenci). Rada ani nebyla oprávněna v případě neudělení souhlasu veřejnou soutěž iniciovat, neboť kmitočet je již provozovatelem Rádio Dobrý den, s.r.o. zcela v souladu se zákonem č.231/2001 Sb., využíván. Jak sám Žalobce dále uvádí, bylo z technického prostředku Turnov 98,8 MHz o výkonu 100 W pokryto přibližně 17 tisíc obyvatel (tento údaj je výstupem výpočetního systému RadioLab). Po zvýšení výkonu předmětného vysílače na 200 W bylo pokrytí obyvatel vypočítáno Českým telekomunikačním úřadem na 22.376. Rada v příloze vyjádření předložila (k provedení důkazu) srovnávací mapy pokrytí pro kmitočet Turnov 98,8 MHz / 100 W a kmitočet Turnov 98,8 MHz / 200 W, ze kterých je zřejmé, že se o podstatné ani zásadní rozšíření nejedná. V žádném případě pak nelze hovořit o pokrytí "území větších parametrů" ve smyslu rozsudku sp. zn. 7 As 61/2009.

Žalovaná rovněž poukázala na skutečnost, že § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání zjevně počítá s možností určitého rozšíření pokrytého území v řízení podle § 21 tohoto zákona, když výslovně hovoří o změně územního rozsahu vysílání.

V článku VI. žaloby žalobce z velké části uplatňuje argumentaci (ohledně udělení souhlasu se změnou licence spočívající v přidělení kmitočtu Turnov 98,8 MHz / 100 W), která nesměřuje vůči napadenému Rozhodnutí, ale vůči dřívějším rozhodnutím Žalované, jež nejsou předmětem tohoto řízení. V tomto směru nelze argumentaci Žalobce považovat za relevantní pro toto řízení. Dle názoru Žalobce je dále Rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 věty třetí zákona č. 231/2001 Sb., podle kterého Rada neudělí souhlas s požadovanou změnou pouze v případě, pokud by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Žalobce tak zcela ignoruje ustanovení § 16 odst. 2 tohoto zákona, dle kterého je veřejné slyšení určeno k projednávání otázek týkající se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení. Žádost, o které Rada v předmětné věci rozhodovala, se však vůbec programové skladby netýkala a nemohlo tak v konečném důsledku dojít k takové změně obsahu licence, které by vedlo k neudělení licence na základě veřejného slyšení, jak se domnívá Žalobce, neboť obsahová stránka licence vůbec nebyla předmětem napadeného Rozhodnutí.

Společnost Rádio Dobrý den, spol. s r.o. se podáním doručeným soudu dne 21.11.2013 přihlásila do řízení jako osoba zúčastněná; Dne 26.12.2013 jí byly doručeny kopie žaloby a vyjádření žalované, ke dni vydání rozhodnutí se osoba zúčastněná na řízení k věci nevyjádřila.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízeného jednání (ačkoliv žalovaná žádala projednání žaloby v rámci ústního jednání), neboť musel napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/

s.ř.s. rozsudkem zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o vymezení předmětu tohoto řízení soud považuje za nutné uvést následující:

Žalobce dle závěrečného návrhu napadá rozhodnutí žalované ze dne 20.8.2013, sp.zn. /Ident.: 2011/472/zab/KAL, čj.: zab/3740/2013, kterým žalovaná udělila provozovateli Rádio Dobrý den souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu Rádio „dobrý den“ (licence sp.zn. 2006/1019/zab/KAL) spočívající **ve zvýšení výkonu vysílače** na stanovišti Turnov 98,8 MHz **z 100 W na 200 W**. Námitky uvedené v žalobě žalobce směřují rovněž k rozhodnutí Rady, jímž k původní licenci udělené Radiu Dobrý den, vedené pod sp. zn. 2006/1019/zab/KAL na kmitočtu 93,3 MHz/ 0,2 kW Liberec - ZOO (dále též jen jako "Licence"), byl následně dne 26.3.2008 v rámci řízení o změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání, tj. mimo licenční řízení, **přidělen této společnosti „dokrývací“ kmitočet, který je v základu předmětem tohoto řízení, tj. kmitočet Turnov 98,8 MHz/100W**, tedy vysílací prostředek o výkonu 100 W představující pokrytí počtu cca 17 000 obyvatel České republiky. Žalobce uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutím tak byl žalovanou udělen souhlas ke zvýšení výkonu předmětného technického prostředku o 100% na 200 W, což podle žalobce znamená další prohloubení již nezákonného stavu, kdy samotný dokrývací kmitočet byl udělen mimo licenční řízení, přestože z hlediska svého pokrytí byl od samého počátku dostatečně bonitní na to, aby jeho případné udělení bylo provedeno formou licenčního řízení. K důkazu o tomto svém tvrzení žalobce navrhl provedení důkazu výpočtem takového pokrytí prostřednictvím výpočtu Českého telekomunikačního úřadu, a to jak ve vztahu k pokrytí původního vysílače na kmitočtu 93,3 MHz / 0,2 kW Liberec - ZOO, tak u předmětného vysílače na kmitočtu Turnov 98,8 MHz, a to jak samostatně pro výkon 100 W, tak i pro výkon 200 W. Uvedeným postupem odňala žalovaná žalobci (stejně jako ostatním potenciálním zájemcům) právo na to, aby se zúčastnili za rovných podmínek soutěže o získání oprávnění k využívání příslušné části kmitočtového spektra, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Městský soud v Praze nesouhlasí s názorem, že by bylo možné v řízení o této žalobě přezkoumávat zákonnost rozhodnutí týkajících se předchozích změn rozsahu licence provozovatele Rádía Dobrý den, tedy i rozhodnutí jímž byl přidělen této společnosti „dokrývací“ kmitočet Turnov 98,8 MHz/100W, neboť pro pravomocná, nikým nenapadená rozhodnutí správního orgánu platí tzv. zásada presumpce správnosti správního aktu, podle níž je třeba na každý existující správní akt, který nebyl předepsaným způsobem změněn či zrušen, hledět jako na správný a zákonný, tudíž vyvolávající zamýšlené právní účinky. Se zmíněnou právní zásadou úzce souvisí rovněž princip právní jistoty, zajišťující adresátům správních aktů možnost důvodně očekávat, že existující rozhodnutí správního orgánu určitého obsahu lze změnit pouze předepsaným způsobem cestou řádných či mimořádných opravných prostředků upravených zákonem. Protože rozhodnutí jímž byl přidělen této společnosti „dokrývací“ kmitočet Turnov 98,8 MHz/100W nemá ani povahu rozhodnutí podkladového, nemůže být soudem přezkoumán, neboť předmětem řízení je rozhodnutí jediné, a to rozhodnutí Rady ze dne 20.8.2013 o vyslovení souhlasu se zvýšením výkonu vysílače ze stanoviště **Turnov 98,8 MHz/ z 100W na 200 W**.

V této věci jde o rozhlasové vysílání šířené prostřednictvím vysílačů, jehož povahou se zabýval Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2010, č. j. 7 As 50/2009 - 76. Toto vysílání je po technické stránce založeno na šíření elektromagnetických vln o určitém kmitočtu volným prostorem, jejichž prostřednictvím se dostává vysílaná informace (hudba, mluvené slovo atd.) k posluchači. Jde o způsob šíření informací užívající vzácného statku (kmitočtového spektra), který je zákonodárcem považován za statek veřejný

a k jehož správě je povolána veřejná moc. Tohoto statku není tolik, aby každý, kdo by chtěl šířit vysílání prostřednictvím vysílačů, tak mohl činit, aniž by tím zasahoval do vysílání jiného. Proto zákon o vysílání vytváří mechanismus distribuce tohoto veřejného statku (práva vysílat na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu) prostřednictvím licenčního řízení. Licenční řízení je založeno na tom, že orgán veřejné správy uspořádá výběrové řízení, v němž právo užívat určitou část vzácného statku udělí jednomu ze zpravidla více uchazečů. Právo se udělí na určité časové období [u rozhlasového vysílání na 8 let, s možností jediného prodloužení o stejnou dobu; viz § 12 odst. 5 písm. a) a § 12 odst. 8 zákona o vysílání]. Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o určitou jeho konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém územním a časovém rozsahu vysílat. Všichni ostatní, tedy neúspěšní uchazeči, budou z užívání dané části veřejného statku po dobu trvání licence vyloučeni.

Soud při rozhodování o žalobě vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 20 odst. 4 zákona o vysílání „*Rada vyhoví písemné žádosti provozovatele vysílání s licenci o změnu souboru technických parametrů v případě analogového vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání, nedojde-li změnou k porušení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích, nebo k porušení zvláštního zákona, a je-li tato změna v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu, které si Rada před provedením změny vyžádá. Rada však žádost zamítne, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musejí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle tohoto odstavce do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.*“

Podle § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání „*provozovatel vysílání s licenci je povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v žádosti o licenci: [...]b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y) [...].*“

Podle § 21 odst. 3 zákona o vysílání „*Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.*“

Městský soud posoudil věc takto:

Povahou řízení o změně skutečností uvedených v žádosti o licenci, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů (v podobě přidělení dalších kmitočtů), se již Nejvyšší správní soud zabýval, a to ve svém rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 61/2009 - 134, v němž zdůraznil, že „v režimu ust. § 21 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání nelze vyslovit souhlas s takovou změnou parametrů, která by de facto představovala novou licenci. Na základě žádosti o změnu licence nelze obejít požadavky

licenčního řízení. K tomu by došlo i v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet (k terminologii a správní praxi Rady při poskytování dokrývacích kmitočtů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 8 As 61/2005 – 91, dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo zdůrazněno, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence ‚neobsazeného‘ kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny). Posouzení, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů nejedná o pouhou změnu v intencích původně udělené licence, ale fakticky o nové licenční řízení, je předmětem odborného posouzení Rady jako k tomu zřízeného odborně specializovaného správního orgánu, které musí být podloženo racionální úvahou opřenu o, po skutkové (a tedy technické) stránce, dostatečně zjištěné parametry vysílání, jež by přidělením kmitočtu žadatel získal.“

V nyní řešeném případě, stejně jako v odkazované judikatuře, jde o změnu územního rozsahu uvedeného v žádosti o licenci provozovatele vysílání. Ke změně územního rozsahu vysílání totiž může dojít kromě přidělení nového kmitočtu také navýšením výkonu kmitočtu již dříve přiděleného, jako v této věci. Obě technická opatření mohou vést ke zvětšení území pokrytého signálem provozovatele vysílání, jež je spojeno také s nárůstem počtu osob, které jsou na daném území usazeny a mohou vysílání přijímat. Správní soudy vycházejí z teze (a Rada ji nezpochybňuje), že počet posluchačů, kteří jsou na daném území trvale usazeni a mohou zachytit vysílání programu z určitého vysílače, je zpravidla určující pro stanovení bonity konkrétního kmitočtu (výjimečně mohou být důvodem jiné specifické skutečnosti, například to, že daným územím prochází frekventovaná silnice či dálnice, jejíž uživatelé budou vysílání programu na ně zaměřeného poslouchat). Pojem bonity kmitočtu je třeba chápat jako vyjádření jeho ekonomické atraktivity, tedy míry využitelnosti k dosažení (podnikatelského, ekonomického) úspěchu na poli provozování vysílání. Počet posluchačů bývá totiž zpravidla klíčovým faktorem ovlivňujícím příjmy plynoucí provozovateli soukromého rádia z vysílání obchodních sdělení (reklam, sponzorských vzkazů apod.) a v obecné rovině lze hovořit o vztahu přímé úměry mezi těmito parametry.

Nejvyšší správní soud dnes již konstantně judikuje (a Rada jeho závěry respektuje a běžně uplatňuje), že pokud jde o přidělení nového kmitočtu, musí se zkoumat jeho bonita, tj. zda má takové parametry, že může být provozován zcela novým provozovatelem rozhlasového vysílání beze ztráty (viz např. jeho rozsudek ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 As 34/2012 - 80) a může tedy být samostatným předmětem licenčního řízení. Závěr o dostatečné bonitě kmitočtu musí být podložen kvalifikovanou úvahou Rady vycházející ze sumy skutečností technického charakteru, které Rada za tím účelem shromáždila. Závěr o dostatečné bonitě kmitočtu navrhovaného k přidělení pak vylučuje, aby o něm bylo rozhodováno v režimu řízení o změně podle § 21 zákona o vysílání.

Toto pravidlo, dosud v judikatuře Nejvyššího správního soudu formulované výslovně pouze pro přidělování nových kmitočtů, Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 18.12.2013, čj. 6 As 76/2012-70 zobecnil a aplikoval i na případ (skutkově a právně obdobný s touto žalobou napadeným rozhodnutím), „kdy sice o přidělení nového kmitočtu nejde, ale určitým technickým zásahem má dojít ke zvýšení pokrytí signálem“. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že „není přitom rozhodné, zda rozšíření území pokrytého signálem bylo hlavním motivem či vedlejším důsledkem zamýšleného zvýšení výkonu vysílače“ a „Rada jako odborný orgán musí vždy posoudit, zda žádost o změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci obsahuje požadavek, který fakticky vede k takové změně územního rozsahu vysílání, která není jen nepatrná, a tedy má potenciál projevit se v „ekonomické atraktivitě“

daného souboru technických prostředků. Může-li zvýšení výkonu vysílače vést k navýšení pokrytí území a rovněž nárůstu počtu obyvatel schopných zachytit vysílání, musí si Rada opatřit informace o tom, jak se navrhovaná změna konkrétně projeví, tj. kolik obyvatel pokrytých signálem tak přibude, a vyhodnotit je i ve vztahu k dalším relevantním okolnostem (např. zda změna zasahuje do pole působnosti jiných provozovatelů vysílání v dané oblasti). Rada tedy musí zjistit, zda přínos, jež by žadatel o změnu jejím odsouhlasením získal, nezpůsobí vybočení z rámce vytyčeného původní licenci, již obdržel v soutěži s ostatními subjekty, a nebude tedy na jejich úkor zvýhodněn.“ V odůvodnění rozhodnutí o žádosti o změnu Rada musí vyjevit, z jakých údajů vycházela a jak je vyhodnotila, a na čem tedy staví svůj závěr o tom, že s navrhovanou změnou souhlasit lze, případně proč souhlas nelze udělit. Přitom je potřeba mít na paměti, že licence nemá být po dobu svého trvání podstatně měněna, a postup podle § 21 zákona o vysílání by měl být výjimkou, neboť výraznější změny by mohly fakticky znamenat popření původního projektu.“

Pokud jde o povahu podle § 21 odst. 3 zákona nutno odkázat na výklad provedený Nejvyšším správním soudem ve věci č. j. 1 As 34/2012 - 80 ze dne 31. 7. 2012, podle kterého „v rámci řízení o změně licence je Rada povinna hodnotit nejen zda nedochází k výrazné změně ohledně programové skladby původně udělené licence (§ 16 odst. 2 zákona o vysílání), ale rovněž to, zda zásadním způsobem nebyl překročen územní rozsah vyplývající z původní licence. V rámci veřejného slyšení je Rada povinna hodnotit rovněž znění licenčních podmínek, jejichž součástí je nepochybně i vymezení územního rozsahu vysílání (§ 16 odst. 4 zákona o vysílání).

Požadavek zákazu podstatných změn parametrů licence vyplývá z ustanovení § 21 odst. 3 zákona o vysílání, který omezuje okruh přípustných změn skutečností uvedených v žádosti o licenci pouze na takové změny, které svým obsahem fakticky nevedou k popření výsledků soutěže uchazečů o licenci. Rada tedy není oprávněna provést takovou změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci, která by znamenala, že posuzovala-li by se žádost provozovatele vysílání o licenci se zohledněním změn podle § 21 zákona o vysílání, provozovatel by v původním licenčním řízení nebyl nejúspěšnějším uchazečem. Přípustné jsou tedy toliko takové změny, které by, posuzováno zpětně, nezpůsobily jiný výsledek řízení o udělení licence, na základě něhož provozovatel vysílání licenci získal (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 50/2009 - 76).

V nyní projednávané věci žalobce namítal, že udělením požadovaného souhlasu ke zvýšení výkonu předmětného vysílače tedy došlo k popření výsledků původního řízení o udělení Licence, žalovaná prostřednictvím změnového řízení podle § 21 vysílacího zákona obešla požadavky licenčního řízení, a tvrdil, že rozhodnutí žalované musí být podloženo racionální úvahou opřenou o dostatečně zjištěné parametry vysílání, a toto pravidlo se dle názoru žalobce vztahuje nejen na přidělení kmitočtu, ale shodně i na "zlepšení" jeho kvality, jako je tomu v posuzovaném případě.“

K posouzení otázky, zda předmětné zvýšení výkonu vysílače je či není způsobilé být předmětem samostatného licenčního řízení, však není soud povolán v tomto řízení. Posouzení bonity zvýšení výkonu vysílače náleží v první řadě správnímu orgánu, jímž je v daném případě Rada jakožto odborně specializovaný správní orgán. Soud může až následně na základě podané žaloby přezkoumat zákonnost závěrů, k nimž Rada v tomto směru dospěje, ovšem pouze za předpokladu, že v žalobou napadeném rozhodnutí budou tyto závěry obsaženy a řádně zdůvodněny.

V daném případě společnost Rádio Dobrý den v žádosti doručené dne 17. 5. 2011, čj. 4256, žádala o změnu souboru technických parametrů a územního rozsahu vysílání spočívající ve zvýšení výkonu vysílače Turnov 98,8 MHz/ z 100 W na 200 W pro program Rádio „dobrý den“ (licence sp.zn. 2006/1019/zab/KAL). Povinností Rady, poté co obdržela žádost žalobce o změnu licenčního rozhodnutí, bylo nejprve posoudit, zda předmětem žádosti

je návrh na změnu licenčních podmínek v takovém rozsahu, že je třeba přistoupit k vyhlášení nového licenčního řízení či je třeba vést řízení o návrhu na změnu licenčních podmínek, aniž by bylo třeba nové licenční řízení vyhlásit. Aby Rada mohla kvalifikovaně posoudit počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit, obrátila se správně na Český telekomunikační úřad, který jí připsal ze dne 18.7.2013, čj. 7355 sdělil, že kmitočet Turnov 98,8 MHz/ 200 W představuje pokrytí počtu 22 376 obyvatel České republiky (vypočtený podle vyhl. č. 22/2011 Sb., o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského rozhlasového vysílání šířeného ve vybraných kmitočtových pásmech).

Poté následovalo vydání napadeného rozhodnutí Radou. V napadeném rozhodnutí však chybí jakákoliv úvaha Rady, která by odůvodňovala závěr, že změna spočívající ve zvýšení výkonu vysílače v rámci již přiděleného kmitočtu Turnov není způsobitelná být předmětem samostatného licenčního řízení. Žalovaná se z tohoto pohledu danou věcí v napadeném rozhodnutí nezabývala, když se v rozhodnutí omezila toliko na konstatování, že pro kmitočet Turnov 98,8 MHz/ 200 W stanovil Český telekomunikační úřad 22 376 obyvatel, což je o 5 376 obyvatel více, než z původního výkonu vysílače. Absence správní úvahy nemohla být zhojena ani tím, že přílohou rozhodnutí se stala mapa ze dne 23.7.2013 znázorňující předpokládaný územní rozsah.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jakým způsobem se Rada při rozhodování ve věci samé vypořádala se zákonem stanovenou povinností žádost zamítnout, resp. neudělit souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci, jestliže by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení (§ 20 odst. 4 věta druhá, § 21 odst. 3 věta třetí zákona o vysílání).

V řízení žalobce uvedl, že nesouhlasí se změnou souboru technických parametrů a územního rozsahu vysílání spočívající ve zvýšení výkonu vysílače, neboť by tím došlo k tak významnému rozšíření dosavadního pokrytí, že by taková změna de facto představovala novou licenci. Rada v rámci vypořádání se s touto námitkou žalobce v odůvodnění rozhodnutí pouze konstatovala, že neshledala žádný důvod pro udělení nesouhlasu, „neboť změna územního rozsahu je natolik malá, že by nemohla vést k neudělení licence na základě veřejného slyšení“.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 18.12.2013, čj. 6 As 76/2012-70, vyjádřil k nárokům kladeným na odůvodnění rozhodnutí, když uvedl, že „řízení o změně souboru technických parametrů vysílání, případně o změně územního rozsahu vysílání jako jedné ze skutečností uvedených v žádosti o licenci (§ 20 odst. 4 a § 21 odst. 3) je v zákoně o vysílání vyhrazeno pro případy, kdy dochází ke změně technické struktury vysílání bez jejího promítnutí do ekonomických efektů vysílání (resp. jsou-li takové ekonomické efekty zcela nepatrné), a tomu odpovídá i jeho zjednodušená podoba. Pokud by tedy navrhované změny měly mít ekonomický dopad (např. ve smyslu jiného než nepatrného navýšení počtu obyvatel pokrytých signálem), nebylo by možno s takovou změnou vyslovit souhlas. Jediným způsobem, který platné právo pro rozdělování šancí na ekonomický úspěch provozováním vysílání připouští, je licenční řízení jako férová soutěž podle předem stanovených pravidel, otevřená každému zájemci.“

Pro postup Rady v řízení podle zákona o vysílání platí, nestanoví-li tento zákon jinak, správní řád (§ 66 zákona o vysílání). Správní řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací a mezi jeho základní principy patří rovněž zásada materiální pravdy. Dle pravidla uvedeného v § 3 správního řádu *postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (tétož zákona), tj. tedy především v souladu se zákonem a veden úsilím chránit veřejný zájem. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu* (§ 50 odst. 3 správního řádu). V těchto intencích je Rada povinna postupovat při shromažďování podkladů pro hodnocení míry, jakou se navrhovaná změna územního rozsahu

vysílání promítne do bonity kmitočtu, a tím i do postavení toho, kdo jej na základě licence užívá. Přitom musí vzít v úvahu i jiné skutečnosti, které jsou pro tu kterou konkrétní situaci významné. Rada jako specializovaná odborná autorita zaštiťující regulérní rozdělení využití kmitočtového spektra má přehled o tom, kteří provozovatelé vysílání si na vymezeném území ve stanoveném čase programovou nabídkou konkurují. V případě, že od jednoho z provozovatelů vysílání obdrží návrh na změnu dříve nastavených pravidel, musí si opatřit relevantní skutková zjištění, zda a nakolik zamýšlená změna zasáhne do práv jiných osob, které rovněž provozují vysílání.

Zdejší soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí postrádá jakoukoli úvahu, která by odůvodnila závěr Rady, že navrhovaná změna je tak malá (respektive že počet nově pokrytých obyvatel není větší než nepatrný), že s ní lze vyslovit souhlas. Žalovaná Rada si sice správně opatřila stanovisko ČTÚ, ale údajům takto získaným nepřisoudila žádnou hodnotu, pouze je bez dalšího uvedla v odůvodnění svého rozhodnutí. Ani mapky, jež byly přílohou napadeného rozhodnutí, nemohly tento nedostatek nahradit. Přestože výpočet pokrytí provedený ČTÚ pro výkon 100 W a 200 W byl pro správné posouzení skutkového stavu a právní kvalifikaci zásadní, v rozhodnutí chybí úvaha, proč nárůst pokrytí o 5 376 se jeví Radě jako „málo významný“.

Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 18.12.2013, čj. 6 As 76/2012-70 uvedl, že *„Změna souboru technických parametrů rozhlasového vysílání spočívající ve zvýšení výkonu již dříve přiděleného kmitočtu (vysílače), může vést ke zvětšení území pokrytého signálem, a tím i zvýšení počtu obyvatel schopných přijímat vysílání konkrétního programu, což je kritérium mající zásadní vliv na ekonomickou atraktivitu daného vysílače pro toho, kdo jej užívá pro šíření svého programu. Proto musí Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v řízení o návrhu na takovou změnu podle § 20 odst. 4 a § 21 odst. 3 zákona o vysílání, vyhodnotit, zda její důsledky mohou vést ke zvýhodnění žadatele, a tedy zasáhnout do práv jiných provozovatelů rozhlasového vysílání, a kterých. Rada je proto povinna „žádost držitele licence hodnotit z hledisek uvedených výše, opatřit si potřebné podklady a své úvahy promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, zda v dané věci šlo pouze o úpravu intenzity pole vysílání a zlepšení jeho kvality, či zda je požadována změna překračující rámec založený původní licenci.“* Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí se také vyslovil k zásadám rozhodování Rady v řízení tohoto typu do budoucna a uvedl, že ... *„Rada je povinna před rozhodnutím zvažovat všechny relevantní skutečnosti včetně toho, jestli např. několik změn navrhovaných v úzké časové souvislosti, nemůže představovat vykročení z rámce původní licence, ač by každá jednotlivá změna takové intenzity sama o sobě nedosahovala. V rukou Rady se setkávají všechny žádosti o změny a jen ona o nich rozhoduje, takže má předpoklady pro erudované zvážení všech souvislostí a měla by být schopna posuzovat věci jak v horizontu vývoje v čase, tak v komplexu celkového fungování mediálního trhu v oblasti rozhlasového vysílání.“*

Za vhodné shledává soud poukázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se tento soud zabýval danou problematikou, konkrétně např. z rozsudku ze dne 31. 7. 2012, čj. 1 As 34/2012-80 vyplývá, že zákon o vysílání nestanoví explicitně jaké skutečnosti má Rada hodnotit při posuzování bonity kmitočtu v řízení podle § 21 odst. 3 zákona, nicméně požadavek na hodnocení bonity kmitočtů byl v rámci řízení o změně skutečností dovozen judikaturou správních soudů. Nejvyšší správní soud vyšel z premisy, že pokud je bonita kmitočtu závislá zejména na počtu posluchačů rozhlasového programu, lze jako zásadní parametr pro její určení použít počet trvale usazených posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit, vypočítaný podle vyhlášky č. 22/2011 Sb. Následně pak soud rovněž zdůraznil, že Rada je ovšem dále povinna zohlednit s ohledem na zásadu materiální pravdy veškeré další okolnosti významné v konkrétním případě. Soud také poukázal na skutečnost, že *„V případě jakýchkoli pochybností o významnosti a ekonomické*

atraktivitě požadovaných kmitočtů je vhodné upřednostnit vypsání licenčního řízení, jehož se může účastnit širší počet uchazečů, nikoliv postupovat v rámci řízení o změně některých skutečností podle § 21 zákona o vysílání a omezit tak přístup k danému kmitočtu jiným podnikatelským subjektům, které by o něj také jinak projevily zájem ve veřejné soutěži. Změna licence v rámci řízení podle § 21 odst. 3 zákona o vysílání má být v souladu s výše uvedeným ojedinělou záležitostí; nemá vést k zásadním změnám udělené licence ani sloužit k obcházení řádného licenčního řízení. V rámci řízení o změně licence je Rada povinna hodnotit nejen skutečnost, zda nedochází k výrazné změně ohledně programové skladby původně udělené licence (§ 16 odst. 2 zákona o vysílání), ale rovněž to, zda zásadním způsobem nebyl překročen územní rozsah vysílání vyplývající z původní licence.“

Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výše uvedeným požadavkům nedostálo. Rada komplexně nevyhodnotila, zda důsledky žalobou napadeného rozhodnutí mohou vést ke zvýhodnění žadatele, a tedy zasáhnout do práv jiných provozovatelů rozhlasového vysílání, v daném případě žalobce. Přestože Rada v rozhodnutí uvedla, o jaké zvýšení počtu obyvatel schopných přijímat vysílání se v případě zvýšení územního pokrytí vysíláním bude jednat nevyhodnotila, proč považuje rozdíl v územním rozsahu za „málo významný“, nehodnotila nijak dále ekonomická kritéria povolené změny, a ani její závěr, že změna výkonu vysílače nemohla vést k neudělení licence na základě veřejného slyšení není nijak odůvodněn. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2013, čj. 6 As 76/2012-70, je uvedeno, že pokud by navrhované změny spočívající v zvýšení výkonu vysílače a tím i zvýšení územního pokrytí vysíláním „měly mít ekonomický dopad (např. ve smyslu jiného než nepatrného navýšení počtu obyvatel pokrytých signálem), nebylo by možno s takovou změnou vyslovit souhlas. Jediným způsobem, který platné právo pro rozdělování šancí na ekonomický úspěch provozováním vysílání připouští, je licenční řízení jako férová soutěž podle předem stanovených pravidel, otevřená každému zájemci.“ Těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí zjevně nevyhovělo, jestliže sama žalovaná nepovažuje změny za nepatrné ale za „málo významné“. Jak již bylo uvedeno, závěr Rady, že změna vyplývající s žalobou napadeného rozhodnutí je „málo významná“, nebyl odůvodněn, v tom smyslu, že nebylo uvedeno, proč změnu považuje správní orgán za málo významnou (a to např. stanovením hranice, od jakého počtu obyvatel schopných přijímat vysílání by dle názoru Rady mohlo jít o zásah do práv žalobce), popřípadě podepřením tohoto závěru jinými ekonomickými ukazateli. Závěr Rady, že změna výkonu vysílače nemohla vést k udělení licence, popřípadě, že nešlo v daném případě o obcházení licenčního řízení, na kteroužto skutečnost, poukazoval žalobce, není nijak skutkově odůvodněn, zejména když závěr Rady zdejší soud posuzoval s ohledem na zásady, které je nutno dodržovat i v tomto typu řízení (souhlasu se zvýšením výkonu vysílače), vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 18.12.2013, čj. 6 As 76/2012-70, a to zásady, podle které Rada při rozhodování musí zkoumat zda-li „několik změn navrhovaných v úzké časové souvislosti, nemůže představovat vykročení z rámce původní licence, ač by každá jednotlivá změna takové intenzity sama o sobě nedosahovala“ a „V projednávaném případě, se uplatní i zásada vyjádřená pochybností o významnosti a ekonomické atraktivitě požadovaných kmitočtů je vhodné upřednostnit vypsání licenčního řízení, ...“.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soud pristoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Pro úplnost soud uvádí, že nemohl hodnotit úvahy správního orgánu, které v napadeném rozhodnutí absentují, potažmo ani hodnotit, zda změna souboru technických parametrů rozhlasového vysílání spočívající ve zvýšení výkonu již dříve přiděleného kmitočtu (vysílače) měla či neměla být předmětem samostatného licenčního řízení. Tuto otázku

podrobí své správní úvaze nejprve Rada a poté zvolí následující postup výše naznačeným směrem.

Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Účelně vynaložené náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3100,- Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 811.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Ladislava Břeského (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mu mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu